

[Aksel Larsen.]

endda efter at de har tilbudt at samles inde paa Ridebanen, hvor der ingen Trafik findes, hvor de ikke kan danne en Trafikhindring af nogen som helst Art.

Justitsministeren siger, at Kongen vilde gerne modtage Bondetogets Deputation. Mig bekendt har Rigsdagen heller ikke hidtil nægtet at modtage Deputationer af nogen Art, der er kommet til Rigsdagen, saa det er ikke noget Argument. Det er vel heller ikke saadan, at man i hvert enkelt Tilfælde skal ansøge de lovgivende eller udøvende Instanser om at faa Lov til at henvende sig til dem. Man skulde dog tro, det var saadan, at hvis Landets Borgere havde noget, de ønskede at forebringe, var det en Selvfølgelighed, at de fik Lov til det.

Justitsministeren siger til Slut, at Forholdet er det, at Politiet er bange for Uro, bange for urolige Elementer, som kan være i Demonstrationen eller blandt de forsamlede, og for hvilke de arbejdsløses Ledere ikke vil tage Ansvar. Ja, der har været Tider, hvor saadanne urolige Elementer kunde tillade sig at spille en Rolle. Jeg erindrer for Eksempel en Demonstration, jeg selv var Leder af i 1931. Den fik Lov til at gaa fra Grønttorvet til Christiansborg, vi fik Lov til uden for Slottet, oven i Købet ud imod Kanalen, at aflægge Beretning om, hvorledes vi var blevet modtaget; vi fik derpaa Lov til at føre Demonstrationen over Raadhuspladsen til Grønttorvet. — Nej, jeg maa gøre Tinget en Undskyldning, ved den Lejlighed skete der ingen Uroligheder; det kan ikke tages som Præcedens; jeg forvekslede det med en anden Demonstration, en tidligere Demonstration, der havde været ved Raadhuset og derfra blev ført til Grønttorvet, hvor det var Demonstrationens Ledelses Hensigt at opløse den, men Opløsningen blev umuliggjort som Følge af, at nogle af disse urolige Elementer, hvis Ledere vi senere har kunnet bevise havde en ubehagelig Forbindelse med det politiske Politi, foran Bethesdas Trappe, hvor vi stod og vilde kundgøre Demonstrationens Opløsning, lavede en saadan Larm, at det var umuligt for Talernes Røst at trænge igennem.

Det lykkedes disse urolige Elementer ved denne Lejlighed at føre en Tusind Stykker af Demonstranter eller saa ned ad Købmagergade, hvor det kom til Sammenstød med Politiet, og der blev knust nogle Ruder. Men de Tider er forbi, Hr. Justitsminister. De Tider er forbi her i København; hvor urolige Elementer kan tage Magten over en saadan Demonstration,

og hvis man er i Tvivl om det, vil jeg henvise til den Demonstration, Politidirektøren i en af sine Skrivelser henviser til, den, som han ogsaa, stik i Strid med sin Beføjelse og i Strid med Grundloven, forbød at gaa til Christiansborg og i Stedet for dirigerede fra Østervold til Halmtorvet. Der skete ingen Uroligheder af nogen Art, hverken under Samlingen paa Østervold, under Marchen gennem Byen eller under det afsluttende Møde og Opløsningen paa Halmtorvet.

Det er altsaa fuldkommen hen i Vejret, naar man angiver, at man nærer Frygt for, at der den 4. skal ske Uroligheder. Og jeg vil endda yderligere have Lov til at sige, at det er mere end barokt at give Udtryk for en saadan Frygt efter de Præmisser, Diskussionen efterhaanden er kommet til at dreje sig om. Nu drejer det sig i sidste Instans om, hvorvidt det skal tillades Københavns arbejdsløse at samles paa Ridebanen. Jeg mener, de burde have Ret til at gaa i Demonstration fra Grønttorvet til Christiansborg og samles, ikke paa Ridebanen, men foran Slottet; men Diskussionen er efterhaanden kommet til at dreje sig om denne Samling paa Ridepladsen, og de arbejdsløse har erklæret sig villige til dette. Ridebanen er en lukket Plads med ganske faa Tilgange, ordinært kun 2, eventuelt 3. Hvis nogen begynder at lave Uroligheder dér, vil det være uhyre let for den efterhaanden meget talstærke, velbevæbnede Politistyrke, der raades over i København, at kvæle ethvert Tilløb til saadanne Uroligheder. De arbejdsløse maatte være sindsyge, hvis de begyndte at lave Uroligheder paa Ridebanen.

Saa synes jeg, vi skulde lade Paastanden om, at Politiet nærer Frygt for Uroligheder paa Ridebanen, falde. Men derefter er der intet tilbage af den Argumentation, hvormed Justitsministeren har forsøgt at støtte Politidirektøren i dennes hittidige Afgørelser. Det kan ikke bestrides, at Forbudet reelt er i Strid med Grundloven. Justitsministeren henviste til Grundlovens § 46, men mente sikkert § 86. I Henhold til Grundloven kan et saadant Møde eller en saadan Demonstration kun forbydes, naar der er konkret Grund til at befrygte Fare for den offentlige Fred. Saadan Fare foreligger ikke; Frygt i den Henseende er ubegrundet.

De andre anførte Grunde: Trafikhindringer, nedarvet Praksis o. s. v. har intet paa sig, fordi man ikke med Henvi- ning til Trafikken kan forbyde den Slags. Hvis det virkelig kunde være en Trafikhindring, maatte man forhandle med Le-